

Arrest

nr. 176 281 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 4 december 2011 België binnen, en vraagt op 6 december 2011 asiel aan. Op 13 maart 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 86 700 van 31 augustus 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 14 april 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), waarbij medische elementen worden ingeroepen in hoofde van zijn zoon. Op 14 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 18 april 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar en vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

1.5. Op 29 augustus 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 14 oktober 2013 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 november 2014 ongegrond bevonden.

1.6. Op 22 januari 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 maart 2015 neemt de burgemeester een beslissing tot niet inoverwegingneming (bijlage 2).

1.7. Op 29 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.8. Op 29 mei 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08.05.2013. Er bestaat dus een risico op onderduiken.

Hij wordt op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (pv AN.12.LB.305132).

Het is daarom dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Betrokkene verblijft in België met zijn vrouw, M. K. (...) en hun meerderjarige zoon. Deze hebben echter geen verblijfsrechten in België. Ze kunnen met betrokkene reizen, zodat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding. Artikel 8 EVRM wordt niet geschonden.

De asielaanvraag die betrokkene in 2011 heeft ingediend werd verworpen in 2012 en de aanvraag tot verblijf om medische redenen van 29.08.2013 werd verworpen op 14.01.2015. Hij diende op 26.01.2015 ook nog een aanvraag op grond van artikel 9bis in, maar deze werd niet in overweging genomen omdat hij niet op het opgegeven adres verbleef. Hij kan zich bijgevolg evenmin beroepen op een schending van artikel 3 EVRM.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

1.9. Op 8 juni 2016 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij medische elementen worden ingeroepen in hoofde van zijn zoon. Op 5 juli 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 171 307 van 6 juli 2016 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.10. Op 20 augustus 2016 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Tbilisi (Georgië).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het principe "audi alteram partem" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangehaald.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*" L'acte attaqué repose sur les considérations suivantes :
« (...) »*

ALORS QUE

*1. L'article 74/ 11 § 1er dispose que :
« (...)».*

*L'article 74/11, § 3 dispose, quant à lui, que :
« (...) »*

Dans le cas d'espèce, l'Office des Etrangers motive l'interdiction d'entrée de 3 ans notifiée requérant en considérant que ce dernier :

*- n'a pas hésité à se maintenir, de manière illégale, sur le territoire belge ; il n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié en date du 8 mai 2013 et il existe donc un risque de fuite ;
- n'a pas hésité à nuire à l'ordre public ; à cet égard, l'Office des Etrangers fait référence à un procès-verbal nr. (...) dressé pour « flagrant délit de vol à l'étalage ».*

En outre, l'Office des Etrangers fait, dans l'acte attaqué, référence à « het belang van de immigratie controle » pour motiver l'interdiction d'entrée de 3 ans attaquée par le biais du présent recours.

2. A titre préliminaire, il convient de souligner que l'Office des Etrangers fait, dans la décision attaquée, référence au procès-verbal nr. AN.12.LB.305132 dressé par la police d'Anvers pour une arrestation (du requérant) en flagrant délit de vol à l'étalage.

Or, force est de constater que l'acte attaqué ne précise nullement qu'une copie de ce procès-verbal ait été remise au requérant, soit avant la notification, soit concomitamment à la notification, à celui-ci, de l'acte attaqué par le biais du présent recours.

Il ne peut donc pas être légalement établi que le requérant ait eu connaissance des éléments contenus dans ce procès-verbal dressé par la police d'Anvers.

En outre, force est de constater qu'aucune copie de ce procès-verbal nr. (...) n'est jointe à l'acte attaqué par le biais du présent recours.

En mentionnant ce procès-verbal sans que ce dernier ni son contenu ne soient connus du destinataire de l'acte (soit le requérant), l'Office des Etrangers effectue une motivation par référence.

A cet égard, il convient de rappeler qu'en principe, la motivation doit être élaborée de façon concomitante à la décision et que seuls les motifs exprimés dans l'acte instrumentaire peuvent être pris en considération par le juge.

Pour qu'une telle motivation par référence soit admise, trois conditions doivent être réunies :

1°) le document auquel se réfère l'acte administratif doit être lui-même pourvu d'une motivation adéquate au sens de l'article 3 de la loi du 15 juillet 1991 ;

2°) le contenu du document auquel il est fait référence doit être connu du destinataire de l'acte administratif. Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui ou lorsque le contenu du document est reproduit, fût-ce par extraits, ou résumé, dans l'acte administratif. Si le document auquel l'acte se réfère est inconnu du destinataire, la motivation par référence n'est pas admissible ; la connaissance du document auquel l'acte se réfère doit être au moins simultanée à la connaissance de l'acte lui-même. Elle peut être antérieure mais elle ne peut en principe être postérieure. Un objectif essentiel de la loi en effet, d'informer l'administré sur les motifs de l'acte en vue de lui permettre d'examiner connaissance de cause l'opportunité d'introduire un recours ;

3°) il doit apparaître sans contexte et sans ambiguïté que l'auteur de l'acte administratif, exerçant son pouvoir d'appréciation, a fait sienne la position adoptée dans le document auquel il se réfère (P. JADOUL & S. VAN DROOGHENBROEK, « La motivation formelle des actes administratifs », LA CHARTE, 2005, pp. 43 à 45).

Dans le cas d'espèce, force est de constater que cette 2ème condition n'a nullement été respectée par l'Office des Etrangers.

En effet, il n'est nullement établi que le requérant ait connaissance des éléments contenus dans ce procès-verbal nr. (...) pas plus qu'il n'est établi qu'une copie de ce procès-verbal ait été remis au requérant avant ou au moment de la notification, à ce dernier, de l'acte attaqué par le biais du présent recours.

Dès lors, force est de constater que l'acte auquel se réfère l'acte attaqué est inconnu du requérant.

Partant, le requérant est donc placé dans l'impossibilité de prendre connaissance de l'ensemble des motifs de l'interdiction d'entrée à lui notifiée en date du 29 mai 2016, une partie de la motivation de cette interdiction d'entrée étant exclusivement fondée sur les motifs repris dans le procès-verbal dont question.

Il découle de ce qui précède que le requérant est dans l'impossibilité de pouvoir contester valablement et correctement la motivation de la décision attaquée.

Partant, la décision attaquée doit être annulée.

3. En outre, force est de constater que l'Office des Etrangers a adopté, à l'égard du requérant, une interdiction d'entrée de 3 ans mais sans motiver la raison pour laquelle la sanction la sévère a été adoptée.

En outre, force est de constater que l'Office des Etrangers demeure en défaut de préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

En effet, l'Office des Etrangers tente de motiver la décision attaquée en considérant que :

« Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. »

Or, et ainsi que cela l'a été souligné sous le point 2. ci-avant, le requérant n'a pas, soit avant, soit concomitamment à la notification de l'acte attaqué, reçu copie du procès-verbal sur lequel l'Office des Etrangers se fonde pour tenter de motiver cette interdiction d'entrée.

En outre, la simple mention de l'établissement d'un procès-verbal par la police d'Anvers en date du 28 mai 2016 ne démontre nullement que le requérant est effectivement poursuivi pour les faits y mentionnés, pas plus que cela ne démontre que le requérant représente un danger particulier.

A cet égard, il convient de se référer à la motivation de l'Arrêt n° 153.462 prononcé par le Conseil du Contentieux des Etrangers en date du 29 septembre 2015 qui précise que :

« En effet, il convient de relever que le simple fait de déclarer que le requérant a été intercepté en flagrant délit de détention de stupéfiants et qu'il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public ne peut suffire à motiver une telle décision dans la mesure où il n'est aucunement démontré que le requérant a fait l'objet de poursuites ou établi qu'il représente un danger particulier au vu du dossier administratif. ».

A cet égard, il convient également de souligner que, dans l'hypothèse où le requérant représente- quod non- réellement un danger pour l'ordre public, il n'est pas compréhensible que l'Office des Etrangers n'ait pas adopté une interdiction d'entrée de 5 ans, ceci alors même que cette possibilité est prévue par l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 (voir également à cet égard, Arrêt CCE n° 153.462 du 29/09/2015).

4. L'interdiction d'entrée dont question fait mention de ce que l'épouse et le fils majeur du requérant demeurent en Belgique.

L'Office des Etrangers considère cependant que "Deze hebben echter geen verblijfsrecht in België. Ze kunnen met betrokkene mee reizen, zodat er slechts sprake is van een eventuele tijdelijke scheiding. Artikel 8 EVRM wordt niet geschonden."

Or, force est de constater qu'en prenant cette interdiction d'entrée, l'Office des Etrangers a violé le droit du requérant à être entendu, droit protégé par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ainsi que par le principe général de droit « audi alteram partem », en ne lui permettant pas de faire valoir des éléments relativement aux faits qui lui sont reprochés et qui fondent l'acte attaqué avant la prise de celui-ci.

A cet égard, et s'agissant de la violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, la Cour s'est notamment exprimée, dans un Arrêt du 5 novembre 2014 (C-166/13) comme suit :

« (...)

43. Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard (arrêts M., EU : C :2012 :744, points 82 et 83 ainsi que Kamino International Logistics, EU :C :2014 :2041, point 29).

44. Ainsi que la Cour l'a rappelé au point 67 de l'arrêt YS e.a. (C-141/12 et C-372-12, EU :C :2014 :2081), il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union (voir, en ce sens, arrêt Cicala, C-482/10, EU :C :2011 :866, point 28). Partant, si le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a) de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande.

45. Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union.

46. Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, sont point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M. EU :C :2012 :744, point 87 et jurisprudence citée).

47. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments

pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU :C :2008 :746, point 49).

(...)

55. C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence de la Cour concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les Etats membres doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit (voir, en ce sens, arrêt G. et EU :C :2013 :533, point 37). » (voir Arrêt CCE n° 134.323 du 28 novembre 2014).

Dans ce même Arrêt CCE n° 134.323 du 28 novembre 2014, le Conseil souligne que :

« Le Conseil entend également rappeler que « le principe de droit « audi alteram partem » est un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir observations quant à ladite mesure ; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard (...) »(en ce sens, C.E. (12e ch.), 24 mars 2011, Hitelet, Y., n° 212.226).

Le Conseil précise quant à ce que l'administration« (...) doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (en ce sens, C.E. (8e ch.), 5 mai 2010, Gonthier, M., n° 203.711).

En l'espèce, il apparaît clairement que, dans l'hypothèse où le requérant aurait reçu la possibilité de faire connaître son point de vue sur la mesure envisagée d'interdiction d'entrée pour une durée de 3 ans, il aurait fait valoir des arguments d'une part, à l'encontre des motifs d'ordre public qui fondent la décision attaquée (et, notamment, des éléments quant aux circonstances précises entourant les faits qui lui sont reprochés) mais également quant à la situation médicale particulière de son fils majeur, G. A. (...).

En effet, le fils majeur du requérant vit avec ce dernier (ainsi qu'avec l'épouse de la requérante, qui fait également l'objet d'un ordre de quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée de 3 ans, actes attaqués par le biais de recours parallèles) et souffre de troubles du spectre autistique avec inadaptation sociale demandant un encadrement de soins rigoureux et un cadre structuré et adapté.

Suivant les certificats médicaux établis par le Docteur L. D. (...), psychiatre, en date du 20 mai 2016 , il s'agit d'une « pathologie grave fragilisant le patient, le diminuant dans son intégration sociale, le mettant en danger d'accident à cause de sa surdité et le rendant dépendant de sa famille et de l'aide sociale.

Il souffre également d'une surdité secondaire à un traitement inapproprié à la Gentamycine en Géorgie. ». (pièces 3 et 4).

Suivant ces mêmes certificats médicaux :

- La présence et les soins de membres de la famille ou de tiers sont-ils nécessaires ? Pourquoi ?

Oui. Non seulement ils assurent la cohérence du référentiel d'origine du patient mais l'incapacité du patient à pouvoir être autonome et l'insuffisance des structures adaptées à la prise en charge des jeunes adultes souffrant de troubles du spectre autistique rendent la présence de sa famille proche indispensable autour de lui ;

- Le 2ème requérant peut-il voyager vers son pays d'origine ?

Non. En Géorgie, il n'y a pas de consultations psychiatriques ambulatoires avec soins adaptés aux autistes. Il n'existe pas non plus de centres de jour ouverts. Il y a uniquement des hôpitaux psychiatriques fermés avec pathologies lourdes mélangées dans un contexte carcéral sans suivi ambulatoire ; dans le passé, la surdité induite par Gentamycine et l'absence de prise en charge et de scolarisation adéquate ont largement démontré cette absence de structure. Il a fallu la Belgique à 15 ans pour qu'il apprenne pour la première fois un langage de signes structuré ;

- Evaluation de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement dans le pays d'origine :

En Géorgie, il n'y a pas de consultations psychiatriques ambulatoires avec soins adaptés aux autistes. Il n'existe pas non plus de centres de jour ouverts. Il y a uniquement des hôpitaux psychiatriques fermés avec pathologies lourdes mélangées dans un contexte carcéral sans suivi ambulatoire ; dans le passé, la surdité induite par Gentamycine et l'absence de prise en charge et de scolarisation adéquate ont largement démontré cette absence de structure. Il a fallu la Belgique à 15 ans pour qu'il apprenne pour la première fois un langage de signes structuré ;

- Risques pour la santé du patient en cas de retour au pays d'origine :

Le patient serait en régression rapide, avec décompensation, aggravation des troubles du comportement et de l'agressivité, développement d'un tableau dépressif et marginalisation sociale pouvant le conduire à l'enfermement dans des structures inadaptées.

Il découle donc clairement de ces deux documents médicaux, établis par un médecin spécialiste avant la prise de l'acte attaqué par le biais du présent recours, que le fils majeur requérant ne peut demeurer seul, hors de la présence de ses parents.

Ces deux certificats médicaux fondent la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois pour raisons médicales introduite par courrier recommandé du 8 juin 2016 (pièce 4).

En outre, si le requérant avait reçu la possibilité de faire connaître son point de vue sur la mesure envisagée d'interdiction d'entrée pour une durée de 3 ans, elle aurait indiqué à l'administration que son fils G. (...) est, depuis plusieurs années, suivi dans le centre KOCA Anvers (pièce 5) et que, suivant le Service Public Fédéral Sécurité Sociale, son fils G. (...) présente un handicap de 9 points sur l'échelle médico-sociale (pièce 6).

Or, force est de constater qu'il ne ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué par biais du présent recours que le requérant ait eu la possibilité de faire valoir ces éléments avant la prise de l'interdiction d'entrée de trois ans.

A cet égard, le Conseil a, dans son Arrêt n° 134.323 du 28 novembre 2014, clairement indiqué que :
« Or, le Conseil observe qu'il ne figure pas au dossier administratif, dans son état actuel, d'autre procès-verbal que le rapport administratif de contrôle établi le 23 mai 2014, et qu'il ne ressort nullement de ladite pièce, ni d'aucune autre pièce figurant au dossier administratif ou de procédure, que la partie requérante ait eu la possibilité de faire valoir les arguments susmentionnés s'agissant des agissements qui lui sont reprochés, avant l'interdiction d'entrée de trois ans, qui constitue une décision unilatérale prise par la partie défenderesse la suite de l'ordre de quitter le territoire donné. ».

Eu égard aux éléments développés ci-avant, il convient, dans le cas d'espèce, de suivre un raisonnement identique.

En outre, il ne peut être naturellement offert aucune garantie quant à la levée ou à la suspension de cette interdiction d'entrée qui serait demandée par le requérant, dès lors qu'il apparaît à la lecture de l'article 72/12, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 que l'Office des Etrangers jouit dans ce cadre d'un large pouvoir d'appréciation, que la demande ne peut être motivée que par des « motifs humanitaires » ou par des « motifs professionnels ou d'étude » mais que, dans ce cas, la demande ne peut être introduite que lorsque les deux tiers de la durée de l'interdiction d'entrée sont expirés (voir, en ce sens, Arrêt CCE n° 133.323 du 28 novembre 2014).

Partant, l'Office des Etrangers ne peut se réfugier derrière cette possibilité pour tenter de maintenir l'interdiction d'entrée dont question.

5. Au surplus, et au vu des éléments développés ci-avant, il apparaît clairement que l'interdiction d'entrée dont question viole bien l'article 8 de la CEDH (EVRM).

En effet, suivant l'Arrêt CCE n° 153.462 du 29 septembre 2015 :

« Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et / ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/ France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/ Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/ France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T. / Finlande, § 150). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

(...)

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n° 210.029),

d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que de la manière dont décision attaquée y a porté atteinte. Il ressort en outre de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que, si lien familial entre des partenaires, ainsi qu'entre parents et enfants mineurs est supposé, il n'en est pas de même dans la relation entre parents et enfants majeurs. ».

Dans le cas d'espèce, et ainsi que cela a été exposé ci-avant, le fils majeur du requérant, qui vit avec ce dernier et son épouse, souffre de troubles du spectre autistique avec inadaptation sociale demandant un encadrement de soins rigoureux et un cadre structuré et adapté.

Suivant les certificats médicaux établis par le Docteur L. D. (...), psychiatre, en date du 20 mai 2016, il s'agit d'une « pathologie grave fragilisant le patient, le diminuant dans son intégration sociale, le mettant en danger d'accident à cause de sa surdité et le rendant dépendant de sa famille et de l'aide sociale.

A cet égard, le Docteur D. (...) souligne également que :

- La présence et les soins de membres de la famille ou de tiers sont-ils nécessaires ? Pourquoi ?

Oui. Non seulement ils assurent la cohérence du référentiel d'origine du patient mais l'incapacité du patient à pouvoir être autonome et l'insuffisance des structures adaptées à la prise en charge des jeunes adultes souffrant de troubles du spectre autistique rendent la présence de sa famille proche indispensable autour de lui ;

- Le 2ème requérant peut-il voyager vers son pays d'origine ?

Non. En Géorgie, il n'y a pas de consultations psychiatriques ambulatoires avec soins adaptés aux autistes. Il n'existe pas non plus de centres de jour ouverts. Il y a uniquement des hôpitaux psychiatriques fermés avec pathologies lourdes mélangées dans un contexte carcéral sans suivi ambulatoire ; dans le passé, la surdité induite par Gentamycine et l'absence de prise en charge et de scolarisation adéquate ont largement démontré cette absence de structure. Il a fallu la Belgique à 15 ans pour qu'il apprenne pour la première fois un langage de signes structuré ;

- Evaluation de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement dans le pays d'origine :

En Géorgie, il n'y a pas de consultations psychiatriques ambulatoires avec soins adaptés aux autistes. Il n'existe pas non plus de centres de jour ouverts. Il y a uniquement des hôpitaux psychiatriques fermés avec pathologies lourdes mélangées dans un contexte carcéral sans suivi ambulatoire ; dans le passé, la surdité induite par Gentamycine et l'absence de prise en charge et de scolarisation adéquate ont largement démontré cette absence de structure. Il a fallu la Belgique à 15 ans pour qu'il apprenne pour la première fois un langage de signes structuré ;

- Risques pour la santé du patient en cas de retour au pays d'origine :

Le patient serait en régression rapide, avec décompensation, aggravation des troubles du comportement et de l'agressivité, développement d'un tableau dépressif et marginalisation sociale pouvant le conduire à l'enfermement dans des structures inadaptées.

Il ressort donc clairement de ces éléments qu'en prenant la décision d'interdiction d'entrée trois ans à l'encontre du requérant, l'Office des Etrangers a violé l'article 8 de la CEDH.

Il ressort également de ce qui précède qu'en ne permettant pas au requérant d'être entendue, quant à cette mesure d'interdiction, avant la prise de celle-ci, l'Office des Etrangers n'a pas 13 son chef et à l'égard tant de son épouse que de leur fils majeur lourdement handicapé, d'une « vie familiale » au sens de l'article 8 de la CEDH.

Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire que l'Office des Etrangers ait pris en compte l'existence de la vie privée et familiale du requérant ni, a fortiori, que l'Office des Etrangers ait procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard la situation actuelle du requérant, de son épouse et de leur fils majeur et ait notamment vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de son épouse et de leur fils majeur ailleurs que sur le territoire belge.

Il ressort donc clairement de ce qui précède que l'Office des Etrangers ne s'est pas livré, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont il avait ou devait avoir connaissance.

L'ensemble des éléments développés ci-avant justifie amplement l'annulation de l'acte attaqué.

6 . Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le requérant conteste la motivation de l'acte attaqué en ce qu'elle est inadéquate ; qu'un examen approfondi des arguments y contenus et développés n'a pas été réalisé ; qu'elle est dès lors inexacte.

En effet, pour répondre aux vœux du législateur, la décision administrative prise à l'encontre du demandeur doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

La loi du 29 juillet 1991 érige, en son article 2, en principe l'obligation de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation« consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision », et que cette motivation« doit être adéquate ».

Or, dans le cas d'espèce, il a été clairement démontré ci-avant que la motivation de la décision attaquée n'est pas adéquate.

L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », dans le Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (Conseil d'Etat, 12.05.1989, Arrêt 32.560, R.A.C.1989).

En effet,« motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68).

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Le Conseil d'Etat a par ailleurs eu l'occasion de se prononcer à maintes reprises sur ce qu'il fallait entendre par « motivation ».

Il ne suffit donc pas que le dossier administratif fasse éventuellement apparaître les faits sur lesquels la décision s'appuierait pour que celle-ci soit considérée comme motivée à suffisance de droit (voir D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 et suiv. ; Conseil d'Etat, 24/08/1993, Arrêt 42.488).

Le Conseil d'Etat estime en effet, avec raison, ne pouvoir avoir égard qu'aux seuls motifs contenus dans l'acte (attaqué) (C.E., 30.3.1993, Arrêt 42.488).

En effet, il incombe à l'administration de respecter « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (Doc. Parl. Sénat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998)).

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 74/11, §1 en §1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 EVRM, van de richtlijn 2008/115/EG, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zou bovendien sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat er geen kopie aan hem werd afgeleverd van het proces verbaal, noch werd toegevoerd aan de bestreden beslissing. Hij stelt dat aan de voorwaarden voor een motivering met verwijzing niet voldaan is, daar verzoeker geen kennis zou hebben van de inhoud van het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt. De loutere vermelding van het bestaan van proces-verbaal zou bovendien niet aantonen dat verzoeker vervolgd zou worden voor de feiten erin opgenomen. Hij stelt dat hij niet gehoord werd en dat indien hij gehoord was geweest hij aspecten had kunnen toelichten die betrekking hebben op de feiten die hem worden verweten en omtrent de medisch situatie van zijn zoon. Hij verwijst dienaangaande naar een medisch attest van 20 mei 2016 en stelt dat zijn zoon niet alleen op het grondgebied mag verblijven. De medische attesten zouden zijn voorgelegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 8 juni 2016. Het inreisverbod zou bovendien artikel 8 EVRM schenden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog als zou de motiveringsplicht geschonden en als zou de duur van het inreisverbod niet gemotiveerd zijn feitelijk grondslag mist. Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd:

“(...)”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk de rechtsgrond vermeld op basis waarvan het werd genomen, zijnde artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en er wordt verder feitelijk gemoiveerd om welke redenen aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar.

Verzoeker stelt dat hij geen kopie ontving van het proces-verbaal, terwijl er dient te worden opgemerkt dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. (zie: OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133; RvV, 27 november 2012, nr. 92 236) Er wordt in de bestreden beslissingen niet alleen verwezen naar het proces-verbaal, maar de inhoud ervan wordt ook in essentie weergegeven. Aangezien de formele motiveringsplicht tot doel heeft verzoeker in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven te verschaffen op grond waarvan ze werd genomen, toont verzoeker niet aan dat dit in casu niet zou volstaan. Verzoeker wordt immers wel degelijk in de gelegenheid gesteld zich tegen dit motief te verdedigen. (RvV 12 november 2015, nr. 156.367)

Bovendien wordt in het “Administratief verslag: illegaal verblijf” dat zich in het administratief dossier bevindt, verwezen naar het PV met nummer AN.12.LB305132, waarbij verder de aard van de feiten wordt aangegeven, zijnde winkeldiefstal en de omstandigheden van de vaststelling van die feiten, namelijk op heterdaad.

Het betoog als zou aan de voorwaarden voor motivering door verwijzing niet voldaan zijn, daar verzoeker geen kennis zou hebben van de inhoud van het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt faalt naar rechte.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad van 12 november 2015 met nummer 156.367:

“Verzoekende partij stelt dan wel dat hem geen kopie van het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen werd meegedeeld, maar toont niet aan welk belang zij zou hebben bij deze grief: in de bestreden beslissing wordt duidelijk te kennen gegeven om welke reden zij in het bezit wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name “8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging” en “Geen arbeidskaart/beroepskaart” –PV nr [...] opgesteld door politiezone Landen.” Er wordt met andere woorden niet alleen verwezen naar het proces-verbaal, maar de inhoud ervan wordt ook in essentie weergegeven. Aangezien de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft, zoals reeds eerder gesteld, de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven te verschaffen op grond waarvan ze werd genomen, toont de verzoekende partij niet aan dat dit in casu niet zou volstaan. De verzoekende partij wordt immers wel degelijk in de gelegenheid gesteld zich tegen dit motief te verdedigen.”

Verder laat verwerende partij gelden dat het feit dat verzoeker niet of nog niet vervolgd of veroordeeld zou zijn voor de feiten van winkeldiefstal, geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de verwerende partij om op verblijfsrechtelijk vlak dienaangaande maatregelen te treffen.

“Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV, 30 mei 2013, nr. 103.834)

“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij voorts niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV 28 mei 2013, nr. 103.710)

Verzoeker betoogt verder dat hij niet gehoord werd, terwijl eenvoudige inzage in het administratief dossier aantoont dat verzoeker op 31 mei 2016 gehoord werd. Hij verklaarde dat hij een Georgische vrouw en een negentienjarige zoon heeft, die doof is. Verder antwoordde verzoeker op de vraag of hij redenen heeft waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren dat zijn zoon medische problemen heeft.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker weldegelijk werd gehoord, zodat zijn betoog dienaangaande in feite faalt.

Verzoeker haalt bovendien geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker stelt dat indien hij gehoord was geweest hij argumenten had kunnen aanvoeren gericht tegen het motief dat hij de openbare orde heeft geschaad, omtrent de feiten die hem worden verweten en omtrent de medisch situatie van zijn zoon.

Terwijl verzoeker met zijn vaag en summier betoog als zou hij ‘argumenten kunnen aanvoeren gericht tegen het motief dat hij de openbare orde heeft geschaad’ en omtrent ‘de feiten die hem worden verweten’, zonder dat hij preciseert en concretiseert wat hij had kunnen laten gelden, niet aantoont dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker stelt verder dat indien hij gehoord was geweest hij had kunnen wijzen op de medisch situatie van zijn zoon. Terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor op 31 mei 2016 verklaarde niet naar zijn eigen land te kunnen terugkeren door de medische problematiek van zijn zoon. Uit de nota ‘EVALUATIE INGEVULD HOORRECHTFORMULIER’ blijkt dat het door verzoeker aangevoerde element werd geëvalueerd :

“3) Betrokkene geeft aan niet naar zijn / haar herkomstland te kunnen terugkeren:

a. De redenen die betrokkene aangeeft werden reeds onderzocht in het kader van een andere procedure, met name een procedure 9ter. Deze procedure werd (definitief) negatief afgesloten.”

Zoals in die nota terecht wordt aangegeven werd de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgesloten. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar medische attesten die werden voorgelegd in het kader van de op 8 juni 2016 ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die betrekking had op de medische problematiek van verzoekers zoon, zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift. Die medische attesten werden beoordeeld en de aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard. Derhalve staat niets verzoeker in de weg terug te keren naar zijn land van herkomst met zijn zoon en echtgenote, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

Overigens oordeelde de Raad in haar arrest nummer 171.307 van 6 juli 2016 dat verzoeker niet aantoonde dat zijn aanwezigheid bij zijn zoon onontbeerlijk is, dat hij tijdens de zitting geen enkele moeilijkheid uiteenzette die zijn zoon zou ervaren sedert dat verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en dus sedert de afwezigheid van een gezinscel.

Daar verzoeker werd gehoord en hij niet aantoont dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, maakt hij geen schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten aannemelijk.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, laat verwerende partij gelden dat, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon geen verblijfsrecht hebben in België en dat zij derhalve kunnen meereizen met verzoeker, zodat er slechts sprake is van een eventuele tijdelijke scheiding. Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon geen verblijfsrecht hebben in België, zodat hij geen schending van artikel 8 EVRM aantoont.

Verzoekster betwist geenszins op ernstige wijze de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker voert bovendien geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor hij niet aantoont dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

In de bestreden beslissing worden de determinerende juridische en feitelijke motieven weergegeven, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog evenmin aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1.1. De verzoeker geeft niet aan welke bepaling van de Terugkeerrichtlijn hij geschonden acht, zodat het enig middel alleen al om die reden in die mate niet-ontvankelijk is (cf. RvS 16 oktober 2007, nr. 175.810). Bovendien kan de schending van een richtlijn niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat de Terugkeerrichtlijn daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn, kan hij zich niet dienstig op de Terugkeerrichtlijn beroepen.

3.3.1.2. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 8 mei 2013 en omdat hem omwille van de voorgaande reden, het feit dat er een risico op onderduiken bestaat en dat hij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal, geen termijn

voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name dat de verzoeker “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden*”, dat hij zich niet op een schending van artikel 3 van het EVRM kan beroepen nu zijn asielaanvraag en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werden verworpen en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen niet in overweging werd genomen, en dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt nu zijn echtgenote en zoon, die hier met hem in België verblijven, evenmin over een verblijfsrecht beschikken en met hem kunnen meereizen, “*zodat er slechts sprake is van een eventuele tijdelijke scheiding*”. Tevens wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod gewezen op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de zwaarste sanctie – een inreisverbod voor een termijn van drie jaar – wordt opgelegd.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij noch vóór, noch gelijktijdig met de bestreden beslissing kennis heeft kunnen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld door de lokale politie te Antwerpen en waarop de gemachtigde zich baseert om het inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. De bestreden beslissing steunt volgens de verzoeker derhalve op motieven – die terug te vinden zijn in het proces-verbaal – waarvan hij geen kennis heeft kunnen nemen.

Het in de bestreden beslissing vermelde proces-verbaal werd niet opgenomen in deze beslissing zelf en er ook niet bijgevoegd. Het volstaat evenwel om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is het *in extenso* over te nemen of het als bijlage toe te voegen. *In casu* wordt met verwijzing naar het betrokken proces-verbaal gesteld dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Deze bondige veruitwendiging van de inhoud van het proces-verbaal in de bestreden beslissing geeft de verzoeker een voldoende inzicht in de motieven van de beslissing opdat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing al dan niet in rechte te bestrijden. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij geen kennis heeft van dit motief. Verder bevat het administratief dossier een “*Administratief verslag vreemdelingencontrole*”, dat door de verzoeker geconsulteerd kan worden, waarin de politiediensten verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat de verzoeker op 28 mei 2016 op heterdaad werd betrapt voor “*Winkeldiefstal*”. In dit Administratief verslag vreemdelingencontrole wordt tevens expliciet melding gemaakt van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten werd opgesteld door de lokale politie te Antwerpen. Aangezien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen partij is in een eventuele (straf-)zaak die zou volgen naar aanleiding van het op heterdaad betrappen van de verzoeker bij een winkeldiefstal, kan het integrale proces-verbaal logischerwijs niet worden opgenomen in het administratief dossier. Het nummer van het proces-verbaal wordt zowel in het Administratief verslag vreemdelingencontrole als in de bestreden beslissing zelf wel uitdrukkelijk weergegeven. Op basis van dit nummer kon de verzoeker desgevallend het proces-verbaal opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet is opgenomen in het administratief dossier en dat hiervan tevens geen kopie werd gehecht aan de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Te dezen wordt aan de verzoeker om de hierboven, onder punt 3.3.2. reeds vermelde redenen, die alle betrekking hebben op de specifieke omstandigheden van zijn geval, een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Waar de verzoeker er nogmaals op wijst dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van de precieze vaststellingen in het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, en hij de hierin vermelde vaststellingen dan ook niet op valabele en correcte wijze kan weerleggen, kan in de eerste plaats worden verwezen naar de uiteenzetting *supra* onder punt 3.3.2. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat, blijkens de vaststellingen van de politie te Antwerpen, de verzoeker op heterdaad is betrapt voor winkeldiefstal. Deze feiten worden door de verzoeker overigens niet betwist, zodat het belang van zijn kritiek dienaangaande niet wordt ingezien.

De verzoeker werpt op dat door een loutere verwijzing naar het proces-verbaal opgesteld door de politie te Antwerpen niet wordt aangetoond dat hij effectief werd vervolgd voor de hierin vermelde feiten. Er wordt volgens hem dan ook niet aangetoond dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. In zoverre de verzoeker hiermee wenst te wijzen op een schending van het vermoeden van onschuld doordat het op heterdaad betrappen bij winkeldiefstal voor waar wordt aangenomen zonder dat blijkt of hij effectief werd vervolgd (en veroordeeld) voor de in het proces-verbaal vermelde feiten, wordt erop gewezen dat de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend is. Het “*vermoeden van onschuld*” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, tweede lid, van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Voorts belet het gegeven dat er (nog) geen strafrechtelijke veroordeling is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet om op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bovendien geeft de verzoeker geen blijk van enig belang bij zijn kritiek, nu nergens uit het verzoekschrift blijkt dat hij de feiten op basis waarvan wordt geoordeeld dat hij niet heeft getwijfeld de openbare orde te schaden – met name winkeldiefstal – betwist. Evenmin betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 153 462 van 29 september 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoeker de duur van het inreisverbod bekritiseert en stelt niet te kunnen begrijpen waarom hem, zo men uitgaat van de hypothese dat hij een reëel gevaar zou betekenen voor de openbare orde, *in casu* geen inreisverbod voor een duur van vijf jaar werd opgelegd, nu artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet in dergelijke mogelijkheid voorziet, wordt erop gewezen dat een inreisverbod van

(meer dan) vijf jaar enkel kan worden opgelegd indien er sprake is van een “*ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid*”. *In casu* werd zulke “*ernstige bedreiging*” in de bestreden beslissing niet vastgesteld en kon de gemachtigde dan ook geen inreisverbod van vijf jaar opleggen. Het argument van de verzoeker is dan ook niet dienstig en mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen wordt hieromtrent in de bestreden beslissing overwogen dat de vrouw en de meerderjarige zoon van de verzoeker “*geen verblijfsrechten in België (hebben)*” en dat zij met de verzoeker kunnen reizen, “*zodat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding*”. De verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de medische problematiek van zijn zoon en naar medische attesten van 20 mei 2016 van dokter L.D., waarin wordt geduïd dat voor zijn zoon de nodige medische zorgen niet beschikbaar zijn in Georgië en dat hij afhankelijk is van zijn ouders. De bemerking van de verzoeker dat zijn zoon zwaar gehandicapt is, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn zoon in België geen verblijfsrecht heeft en zich kan begeven naar Georgië, waardoor de bestreden beslissing dan ook niet als impact heeft dat de familiale relaties worden beëindigd. Tevens dient te worden vastgesteld dat de aanvragen van 14 april 2012 (zie *supra*, onder punt 1.3.) en 8 juni 2016 (zie *supra*, onder punt 1.9.) om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij medische elementen werden ingeroepen in hoofde van de zoon van de verzoeker, beide onontvankelijk werden verklaard. Aldus toont de verzoeker niet aan dat hij zijn gezinsleven met zijn echtgenote en zijn meerderjarige zoon niet (gedurende de duur van het inreisverbod) elders kan leiden.

Voorts kan de verzoeker, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn gezinsleven in acht heeft genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn echtgenote en meerderjarige zoon verder te zetten in België hoewel hij noch zijn gezinsleden voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.3.4. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een inreisverbod, wat te dezen inhoudt dat aan de verzoeker gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt ontzegd, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven, een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur de precieze omstandigheden had kunnen schetsen van de feiten die hem worden verweten in de bestreden beslissing, met name dat hij een gevaar is voor de openbare orde, gelet op de vaststelling dat hij op heterdaad is betrapt voor winkeldiefstal. Evenwel dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij op heterdaad werd betrapt voor winkeldiefstal. De verzoeker stelt te dezen enkel dat hij elementen had kunnen aanbrengen om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, met name had hij de precieze omstandigheden kunnen schetsen van de feiten die hem worden verweten. De verzoeker laat echter na deze "*precieze omstandigheden*" enigszins toe te lichten. Door louter te beweren dat hij argumenten had kunnen aanvoeren die een ander licht hadden kunnen werpen op de feiten waarop de bestreden beslissing steunt, toont de verzoeker logischerwijze niet aan dat hij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed zouden zijn geweest op de bestreden beslissing.

Voorts wijst de verzoeker naar de medische situatie in hoofde van zijn meerderjarige zoon, die een autismespectrumstoornis heeft, waardoor hij strikt moet worden opgevolgd en nood heeft aan een gestructureerd en aangepast kader. De verzoeker verwijst dienaangaande naar medische attesten van 20 mei 2016 (een standaard medisch getuigschrift gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en een "*gedetailleerd medisch attest*", opgesteld door een psychiater, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een ernstige pathologie, waardoor zijn zoon afhankelijk is van familie en sociale bijstand, onder meer gezinshulp ("*aide sociale*")). De verzoeker benadrukt dat uit deze medische attesten blijkt dat zijn zoon niet zelfstandig kan functioneren zonder zijn ouders. Hij geeft tevens aan dat op grond van voormelde medische attesten op 8 juni 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. De medische situatie van de meerderjarige zoon van de verzoeker werd evenwel vóór het nemen van de bestreden beslissing reeds onderzocht in het kader van de door de verzoeker in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 14 april 2012 ingediende verblijfsaanvraag (zie *supra*, onder punt 1.3.). Deze aanvraag, waarin melding wordt gemaakt van de aandoening van de zoon van de verzoeker, werd op 14 februari 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet omdat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift was

gebleken dat de zoon van de verzoeker kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Tegen deze beslissing heeft de verzoeker geen beroep ingediend bij de Raad. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 5 juli 2016 een beslissing nam waarbij de aanvraag van 8 juni 2016 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard aangezien de ziekte van de zoon van de verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (zie *supra*, punt 1.9.). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de medische situatie in hoofde van de zoon van de verzoeker reeds werd onderzocht in het kader van de ingediende aanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft geoordeeld dat er kennelijk geen sprake is van een aandoening die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Voor zover de verzoeker middels zijn betoog de focus wil leggen op het gegeven dat zijn zoon zijn (permanente) zorg en ondersteuning behoeft omwille van zijn autismespectrumstoornis, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de meerderjarige zoon van de verzoeker geen verblijfsrecht heeft in België en samen met de verzoeker (en zijn moeder) dus kan terugkeren naar Georgië. De mogelijkheid tot terugkeer van de zoon van de verzoeker, ondanks diens aandoening, blijkt uit de beoordeling van de *supra*, onder de punten 1.3. en 1.9. vermelde, machtigingsaanvragen.

Nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker wel degelijk de medische elementen in hoofde van zijn zoon heeft kunnen aanbrengen vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, minstens niet aantoonbaar dat deze elementen een invloed hadden kunnen hebben op de strekking van de bestreden beslissing, is de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad – los van de vaststelling dat deze rechtspraak geen precedentswaarde heeft en daargelaten de vraag of de geciteerde rechtspraak handelt over een vergelijkbaar geval – hoe dan ook niet dienstig.

Uit het geheel van bovenstaande uiteenzetting kan worden besloten dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, mocht hij gehoord zijn, specifieke omstandigheden had kunnen aanbrengen waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod en die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake het bestreden inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van het beginsel “*audi alteram partem*” wordt niet aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. De verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN